

Afscheid van het Polderweggebied

(door Bart Krieger, *Het Parool*, 2 november 2001)

AMSTERDAM - Nog nooit de snelweg richting hemel gepakt of een regenboog bij volle maan aanbeden? Grijp dan nu uw kans. Stichting Zicht op Oost presenteert vrijdag-, zaterdag- en zondagavond in het kunstproject Polderlicht een keur aan audiovisueel talent, onder wie bekende namen zoals Erwin Olaf. Het nieuwe talent schreeuwt er om aandacht.

"Omdat het hele Polderweggebied binnen nu en vier jaar wordt gesaneerd," zegt Loes Diephuis, een van de organisatoren van Polderlicht, "hebben wij een kunstproject geïnitieerd om op passende wijze afscheid te nemen van de huidige architectonische structuur. Het project heeft geen thema, wat aansluit bij het anarchistische karakter van de buurt, die altijd heeft gefungeerd als een soort vrijplaats. Bij het selecteren van de kunstenaars heb ik wel speciaal gekozen voor kunstenaars die de schaal van de openbare ruimte aankunnen."

De videoprojectie van Nikki Lindt (1971) op de ringvaart (achter de Hema) is betoverend. In het maanlicht lijkt de *Nacht Regenboog* een tot leven gekomen surrealistisch schilderij van René Magritte. Het fantastische natuurfenomeen steekt sterk af tegen het gepensioneerde industrieterrein. *Kaenu* (Japans voor Kikker) van Michal Butink (1975), een videoprojectie op een garagedeur aan de Beijersweg, gaat ook de strijd aan met de omgeving. Te zien is een kermisattractie, een lift die eenmaal omhoog, schokkenderwijs afdaalt, met daarin een Japans meisje. Ze geniet zichtbaar met volle teugen van de rit. Zij wilde de donkere plek naar eigen zeggen 'opvrolijken.'

Toen Butink - die vorige maand in Paradiso een 'Eén-minuten-award' in de wacht sleepte - hoorde van dit project, reageerde ze direct positief, want ze ziet kunst liever op straat dan in de officiële instituten. Butink: "De onverwachte kunstervaring is veel totaler."

Om een twintig meter hoge schoorsteen aan de Beijersweg slingert een snelweg omhoog. Het werk, getiteld *Weg*, van Peggy Bonthuis (1971), is geheel opgebouwd uit tl-lampen die de witte strepen van het wegdek suggereren: "De naam van de installatie duidt op het werk zelf, maar moet ook gezien worden in het kader van sanneringsplan voor het gehele Polderweggebied, waarbij een nieuwe weg wordt ingeslagen."

Ro Hagers' (1973) videoprojectie, die de naam *Circulating Landscape* draagt, op de achtergevel van het arbeidsbureau, zoekt juist geen confrontatie met de omgeving. Op het tijdelijke onderkomen van het arbeidsbureau trekt in een grote cirkel bewegingen een schare van abstracte kantoorgebouwen voorbij, die hij over de gehele wereld heeft gefilmd. Een pikant detail is dat de skyline van New York in haar huidige vorm is opgenomen in deze compilatie. Hagers is gefascineerd geraakt door het leven van de mens in anonieme kantoorgebouwen en auto's, die hij als hun tweede lichaam beschouwd. "We komen eigenlijk niet meer echt buiten, maar stappen van het ene lichaam naar het andere," zegt Hagers.